

var udøvet næringsvirksomhed, der medførte skattepligt af kursgevinsterne. Dommen er kommenteret af Jørgen Trolle i UfR 1973 B, s. 309. Den anden højesteretsdom er UfR 1975, s. 552 H (Hyldahl), hvor en købmand, der bl.a. var indehaver af 2 detailforretninger inden for manufakturbranchen, havde investeret ledig kapital i pantebrev. I Højesterets dom anføres: »Indstævntes . . . dispositioner over sin kapital har kun undtagelsesvis bestået i køb af tidligere oprettede pantebrev eller lign., men har i næsten alle tilfældene bestået i udlån, for hvilke der direkte til indstævnte som første kreditor udstedtes pantebrev eller andre gældsbeviser, og indstævnte har således haft væsentlig indflydelse på lånedokumenternes nærmere vilkår. Den overvejende del af lånene har haft en stipuleret løbetid på ikke over 3 år, og låneforholdenes karakter og hyppige anvendelse af klausulen om forfald af lånenes hovedstol ved ejerskifte – har medført, at lånenes faktiske løbetid i det overvejende antal tilfælde er blevet kortere end den stipulerede. Gennem regnskabsårene . . . har den ved lånetransaktionerne indvundne kursgevinst da også været noget større end renteindtægten. Kursgevinsten findes i hvert fald under disse omstændigheder ikke at være formueforøgelse . . . , men at måtte anses som en del af udbyttet ved en af indstævnte drevet virksomhed med udlån af penge og således i medfør af statsskattelovens § 4, stk. 1, a, at være skattepligtig indkomst.« Dommen er kommenteret af A. Blom-Andersen i UfR 1976 B, s. 237.

Vederlagsnæring

13. § 4 omhandler de tilfælde, hvor fordringen er erhvervet som skattepligtigt vederlag, dvs. fordringen er erhvervet som vederlag for varer, tjenesteydelser m.v. Den skattemæssige behandling af gevinster og tab på sådanne fordringer er ikke ændret ved kursgevinstlovens gennemførelse. Kursgevinster og tab på sådanne fordringer skal derfor som tidligere medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Med hensyn til renter gælder reglerne i ligningslovens §§ 5 A-C.

Som eksempel på vederlagsnæring kan nævnes situationen, hvor en håndværksmester, der som delvist vederlag for et opført hus modtager et sælgerpantebrev. Efterfølgende kursgevinst eller kurstab skal da medregnes ved indkomstopgørelsen. En forhandler, der

sælger varer på kredit, vil tilsvarende få fradrag for tab på sin fordring på købesummen, hvis køberen ikke betaler.

Det fastslås i § 4, at gevinster og tab på børsnoterede obligationer, der er modtaget som skattepligtigt vederlag, ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Børsnoterede obligationer er i stedet omfattet af mindsterentereglen i § 7.

Afsmitning

14. Ved bedømmelsen af en eventuel skattepligt af kursgevinster og kurstab kan det få betydning, fra hvem den skattepligtige har erhvervet pengefordringen. Det er her tale om den såkaldte afsmitning. Afsmitning kan opstå, hvor der er tale om interessefællesskab mellem juridiske og fysiske personer eller mellem flere fysiske personer. En aktionær og dennes selskab er to selvstændige skattesubjekter, men hvis selskabet har erhvervet en fordring som vederlag i næring, vil aktionæren som udgangspunkt blive beskattet efter næringsreglerne, jf. pkt. 13, hvis fordringen overdrages fra selskab til aktionær. Aktionæren kan ligeledes blive beskattet efter næringsreglerne, hvis selskabet er næringsdrivende ved køb og salg af fordringer eller ved finansiering, jf. pkt. 11 og 12. Det forhold, at kursgevinster generelt er skattepligtige hos selskaber, medfører derimod ikke, at aktionæren vil blive beskattet efter næringsreglerne ved enhver fordring, som måtte blive overdraget fra selskab til aktionær.

Afsmitningsbetragtningen er f.eks. kommet til udtryk i højesteretsdommen UfR 1985, s. 1072 H. Der er ikke med kursgevinstloven tilset nogen ændring af denne praksis.«

Til § 14

Forslaget svarer til § 7 i den nuværende kursgevinstlov. Beregningen af mindsterenten, jf. § 7, stk. 3-5, i den nuværende kursgevinstlov er af redaktionelle grunde placeret i lovforslagets kapitel 7 sammen med andre generelle regler. Beregningsreglerne er indsat i lovforslagets § 38.

Mindsterenteordningens indhold og funktion er beskrevet i Skatteministeriets cirkulære nr. 134 af 29. juli 1992, pkt. 15-28 og 34-37.

» Mindsterenteordningen

15. Efter § 7 er det et krav, at fordringer, som er omfattet af § 1, mindst skal forrentes